

Svajonų
ROMANAI

Aistra

RACHEL BAILEY
Meilės kruizas

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 kovas–balandis

Knygos.lt

Rachel Bailey
(Reičelė Beilei)

MEILĖS KRUIZAS

Romanas

Versta iš Rachel Bailey, Countering His Claim, 2013
© Rachel Bailey, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-883-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Paskutinį kartą pažvelgusi į dangun besistiebiančius Melburno bokštus Dela Volš žengė ant prabangaus kruizinio laivo „Cora Mae“, kurį ji vadino namais, tiltelio.

Pakilusi į dieną pastebėjo kostiumuotų žmonių grupelę, susispietusią apie aukštą vyrą, atsusukusį jai nugarą. Ji delsė žvilgsniu vertindama minią. Platūs pečiai, tiesi laikysena, šviesūs plaukai, ties sprandu suformuojantys trikampį, – to pakako, kad vyras, stovintis minios viduryje patrauktų ir net išlaikytų moters dėmesį. Šalia jo stovėjo laivo kapitonas, o smalsūs keleiviai iš visų įmanomų kampų slapčiomis sekė jų pokalbį.

Vadinasi, vyras viduryje ir yra *jis*.

Lukas Marlou, žmogus, kuris netrukus paveldės „Cora Mae“, pasirodė.

Apimta smalsumo Dela įžengė į vestibulį. Dauguma senųjų įgulos narių, tarp jų ir ji pati, šiandien buvo sukviesti į Patriko Marlou testamentą skaitymą ir visų galvose sukosi tas pats klausimas – ką jo sūnėnas ir paveldėtojas Lukas Marlou padarys su laivu ėmęs jį valdyti? Parduos? Pakeis interjerą? Ims kištis į kasdie-

ninių reikalų tvarkymą?

Dela tikriausiai labiausiai domėjosi Luku Marlou, nes iš Patriko jau ištikus metus vis išgirdavo jo gyvenimo nuotrupų. Neįtikėtina, bet apie šį žmogų ji žino daugiau nei apie kai kuriuos savo draugus.

Artėdama prie žmonių būrelio ji nugirdo kapitoną Tainaną sakant:

- Tučtuojau apžiūrėsime žaizdą.

Lukas Marlou laikė iškėlęs ranką, apvyniotą, regis, mėlyna nosinaite.

- Nėra reikalo. Pakišiu po tekančiu vandeniu ir užklijuosiu pleistrą.

Kapitonas pastebėjo Delą.

- Daktare Volš! Pačiu laiku. Ponas Marlou įsiplovė, gali prireikti kelių siūlių.

Nutaisiusi šypsena ji žengtelėjo į priekį, pasirodžiusi pasiūlyti jam medicininę pagalbą kaip bet kuriam kitam keleiviui, o ne vyrui, kuris netrukus taps jos bosu.

- Laba diena, pone Marlou. Jei seksite paskui mane į medicinos kajutę, apžiūrėsime jūsų ranką.

Jai prabilus Lukas Marlou lėtai atsisuko, plieno pilkumo žvilgsnis tyrinėjo veidą ir galiausiai apsistojo ties akimis. Atrodė, kad oras žaiža-

ruoja ir blykčioja; moters oda pašiorpo. Ar De-la taip jaudinasi dėl to, kad šio vyro rankose jos ateitis? O gal tai dėl puolusį angelą primenančio veido – lyg akmenyje iškalti skruostikauliai, tvirta, tiesi nosis ir jausmingos lūpos – gal šitai nedavė jai ramybės? Kad ir kas tai būtų, tas jausmas jai visai nepatiko, tad nuvijo jį šalin.

– Na, jei jau taip sakote, – mąsliai tarė Lukas Marlou neatitraukdamas nuo jos akių. – Gal tikrai reikės tų siūlių.

Kapitonas patenkintas linktelėjo.

– Aš pasirūpinsiu jūsų darbuotojais, o laivo ekonomas pasiims jus iš daktarės Volš kabineto, kai tik viskas bus sutvarkyta.

Minia prasiskyrė lyg sulėtintame filme ir Lukas Marlou prisiartino prie daktarės. Jis sustojo taip arti, kad galėjo paliesti. Klausiamai pažvelgė į ją, o moters širdis ėmė stipriai ir padrikai daužytis. Aukšta ir charizmatiška vyro figūra užėmė visą jos regėjimo lauką, lyg užbūrė ir privertė kvėpuoti per greitai...

Šypsena dingo. Negali būti. Ji pasižadėjo daugiau niekada neįstoti traukos vyrui. Niekada. O šis netrukus taps jos bosu. Gal nulems jos ateitį. Atsisakydama pasiduoti akiai savo

kūno reakcijai Dela atsistojo kuo tiesiau – dabar siekė Luko smakrą – ir vėl nutaisė tą profesionalią šypseną.

– Štai ten, – tarė ji ranka mostelėdama savo kabineto link.

Lukas nuleido galvą ir pasitraukė nuo besiskirstančios minios. Jiems einant gilyn į ištaigingais baldais ir šviestuvais išdabintą vestibulį, Dela svarstė, ar jis pastebi iš visų kampų sekančias akis.

– Pasakykite man kai ką, daktare Volš, – tarė Lukas seksualiai žemu, o gal smalsiu balsu.

Susikaupusi, kad nepasiduotų jo balso pažadintam ir dabar grasinančiam nuvilnyti nugara šiurpuliui, Dela vedė sužeistąjį per vestibulį liftų link.

– Jei tik galėsiu.

– Ar svečių pasveikinti visada susirenka toks gausus būrys?

Lifto durys atsivėrė ir jiems įėjus moteris spustelėjo trečio aukšto denio mygtuką.

– Ne, bet jūs ir nesate paprastas svečias.

Lukas kilstelėjo keliais atspalviais už plaukus tamsesnę antakį.

– O koks aš svečias?

Vienintelis, dėl kurio mano kojos atsisako

mane laikyti. Dela kurį laiką tylėjo. Jis ne tik vienintelis svečias, kuris taip stipriai ją paveikė, bet ir vienintelis vyras nuo pat... Moteris išmetė iš galvos tą mintį ir nutaisė kasdienišką, dvilypę veido išraišką.

- Girdėjome, kad greičiausiai šiandien paveldėsite „Cora Mae“.

- Ak, - tarė Lukas ir kyštelėjo sveikąją ranką į kišenę.

Jis manė, kad niekas nežinos? Patrikas Marlou pa-staruoju metu tikrai neslėpė, kad svars-tė sūnėną padaryti paveldėtoju.

- Laive gandai sklinda greitai.

- Gandai? - Tas antakis vėl pakilo. - O jų daugiau nei vienas?

Laive „Cora Mae“ dirbo ir gyveno trys šimtai trisdešimt žmonių. Dalis jų buvo sezoniniai darbuotojai, norintys pamatyti pasaulio. Šie buvo linkę daug dirbti ir dar daugiau linksmin-tis. Bet pagrindiniai darbuotojai ne tik gyveno laive - jie sudarė bendruomenę. Šis laivas - jų namai. Abi grupės buvo gyvos informacijos nuotrupomis apie Luką Marlou. Patrikas dažnai kalbėdavosi su Dela apie vienintelį savo sūnė-ną, minėjo privilegijuotą jo kilmę, „Marlow Ho-tels“ sėkmę ir jo užsitarnautą pagarbą verslo

pasaulyje. Bet išdidaus dėdės istorijos nė kiek neparengė susitikimui su šiuo iš kojų verčiančiu vyru.

Lifto durys prasivėrė ir ji pirma nuėjo siauru, kilimu dengtu koridoriumi, o tuo tarpu vyras kantriai laukė atsakymo.

- Keletas gandų, - pripažino ji, - kurių didžioji dalis išties nė nėra pagrįsti.

- Na, papasakokite.

Ji leido sau nusišypsoti įsivaizdavusi, kaip vyrui, kuris netrukus valdys jos karjerą ir namus, pasakoja apie laive sklandančius gandus.

- Nemanau.

Abu priėjo medicinos skyrių ir Dela stabtelėjo prie registratūros stalo iškart už durų norėdama šnektelėti su dirbančia sesele.

- Džode, ar daktaras Beitmanas viduje?

Lukas Marlou kažkaip ją veikė. Gal dėl to, kad šio vyro rankose buvo jos ateitis. O gal kaltas tas keistas vyriškas žavesys. O gal tiesiog nerimstantys jos nervai - juk už valandos bus perskaitytas Patriko testamentas, o dar ir prisiminimai apie vos prieš dvylika dienų mirusį draugą. Kad ir kaip būtų, ji žinojo, kad nesijaučia šimtu procentų patogiai, tad kur kas profesionaliau šio vyro gydymą patikėti kole-

gai.

Išgirdęs savo vardą į registratūrą išėjo Kelas Beit-manas ir Delos pečius slėgusi įtampa palengva dingo.

- Kelai, ponui Marlou gali prireikti siūti delną. - Ji pasisuko į pacientą. - Daktaras Beit-manas jumis pasirūpins.

Bet vos pasisukus eiti lygus, gilus Luko balsas moterį sustabdė.

- Ne.

Širdis nusirito į kulnis, ji lėtai atsisuko atgal.

- Atsiprašau?

Lukas žiūrėjo į ją ir nors rodėsi, kad užpildė visą patalpą savo ūgiu ir išdidžia laikysena, jo veido išraiška nebuvo nei rūsti, nei drąsinanti.

- Jei man prireiks siūlių, norėčiau, kad tuo pasirūpintumėte jūs, daktare Volš.

Daktarė sumišusi pažvelgė į vyriškį. Koks skirtumas, koks gydytojas jį apžiūrės?

- Būkite tikras, daktaro Beitmano chirurginiai įgūdžiai neprilygstami. Jis atliko praktiką plastinės chirurgijos srityje, tad paliks ne tokį ženklų randą kaip aš.

- Nesu prieš randus, - nerūpestingai tarė Lukas. - Noriu jūsų, daktare Volš.

Moters krūtinė įsitempė. Ar jis flirtuoja? Joks

vyras nė nebandė po... jos vyro. Dela sąmoningai išlaikė nepasiekiamosios įvaizdį, kad to išvengtų. Nors Lukas Marlou neatrodė iš tų, kurie vargintųsi pastebėti tokius dalykus. Ji sulaikė atodūsi. Na, šiaip ar taip, tai nesvarbu. Ji profesionalė. Apžiūrės Patriko sūnėną. Vyra, kuris privertė jos širdį šokčioti. Ir apžiūrės gerai.

- Žinoma, - tarė ji. Nuvedė pacientą į savo kabinetą ir ėmė rinkti reikalingus įrankius. - Prašyčiau prisėsti štai čia, pone Marlou.

- Lukas, - tarė jis ir susmuko į kėdę.

- Mieliau liksiu prie pono Marlou, jei jūs nieko prieš. - Nusikabinusi baltą chalata nuo kabluko už durų kyštelėjo rankas į rankoves ir atsisuko. - Gali būti, kad po kelių valandų tapsite mano vadovu.

- Aš prieš. Netrukus aštria adata pradursite mano odą, tad jausčiausi jaučiau, jei pamirštume formalumus.

Dela akimirką stebėjo, kaip vyras išsitiesė juodo vinilo kėdėje, jo pečiai buvo atsipalaidavę. Nė kiek nesijaudino, bus tų siūlių ar ne. Bet kadangi netrukus paveldės „Cora Mae“, paskutinis žodis jo. Ji linktelėjo.

- Vadinasi, Lukas.

Vyriškis dirstelėjo į prie balto chalato prikabinatą vardo kortelę.

- Daktarė Adelė Volš, - perskaitė. - Galiu vadinti tave Adele?

Moteris susilaikė nesusiraukusi. Tik jos vyras vadindavo ją Adele. Mintyse iškilo mielas Šeino veidas, grasinantis užvaldyti jausmus. Ji susikaupė ties Luku.

- Man labiau patiktų Dela.

- Dela. - Lukas tingiai mirktelėjo stebėdamas moterį. - Man patinka. Na, dabar, kai atsisaikėme formalumų, pasakyk, kokie gandai sklando laive.

Nesusilaikiusi Dela sukikeno:

- Neblogai sužaidei, *Lukai*. - Atsirėmusi į kriauklę sukryžiavo rankas ant krūtinės. - Nejau išties nori gaišti laiką klausydamasis gandų?

Vyriškis pažvelgė tiesiai jai į akis.

- Tikriausiai ne. Bet kai ko paklausti norėčiau.

Akimirkai Delos kvėpavimas sustojo - buvo galima nuspėti, koks tai bus klausimas. Visgi, kada nors ta tema iškils, tad geriau išsiaiškinti prieš testamento skaitymą.

Ji įkvėpė ir ramiai nusišypsojo.

- Klausk, ko nori.

- Mums buvo pasakyta, kad vienas iš laivo gydytojų prižiūrėjo sergantį mano dėdę. Moteris.

- Taip, - tarė ji negalėdama išlaikyti ramaus balso.

- Ar tai buvai tu?

Gerklėje įstrigo jausmų gumulas, tad atsakydama ji tik linktelėjo. Dalis jos vis dar netikėjo, kad Patriko nebėra. Jis buvo toks gyvybingas, toks energingas vyras, o dabar staiga jo nebėra, su juo nepaplepėsi ir nepajuokausi. Patriko mirtis pažadino ir sielvartą dėl prieš dvejus metus prarasto vyro.

Luko žvilgsnis buvo tvirtas ir rimtas.

- Ačiū už viską, ką dėl jo padarei.

Dela nurijo gumulą ir pajuto atgavusi balsą.

- Prašau. Bet tikrai nėra už ką man dėkoti - Patriką laikiau draugu. Jis nusipelnė galimybės baigti savo dienas laive, o ne ant kranto, slaugos namuose.

- Viena tik neduoda man ramybės. Niekas iš šeimos nežinojo, kad jis miršta. Kalbėjau su juo telefonu keletą kartų per pastaruosius kelis mėnesius ir jis to neminėjo. Paprastai kas tris mėnesius kelioms dienoms atvykdavo pa-

viešėti pas mano mamą ir mes žinojome, kad pa-staruoju metu jis pernelyg blogai jaučiasi, tad atvykęs nebuvo, bet niekas nė neįtarė, kad popieriai tokie prasti. – Pasidėjęs alkūnes ant porankių, Lukas sunėrė pirštus po smakru. – Kodėl mes nežinojome?

Dela prisiminė keletą pokalbių su Patriku, kai siūlė jam pasakyti šeimai, koks rimtas jo vėžys, arba kai prašė leisti jai jiems paskambinti. Bet jis buvo užsispyręs. Nenorėjo, kad artimieji pamatytų jį tokį gležną ir išsekusį, nenorėjo susidurti su giminaičių reakcija pamačius jį tokios būklės. Patrikas sakė, kad nori būti prisimenamas toks, koks buvo. Dela tada svarstė, ar šitaip jis nebando pabėgti nuo realybės – jei būtų atvykusi sielvartaujanti šeima, jam būtų tekę pripažinti savo paties mirtingumą.

Moteris kiek labiau įtempė sukryžiuotas rankas.

– Patrikas buvo išdidus vyras, jis manė, kad šitaip bus geriau.

– Kiek ilgai jis sirgo? – tyliai paklausė Lukas.

– Vėžį diagnozavo beveik prieš metus, jis buvo išsilaipinęs dviem chemoterapijos kursams, bet prieš keturis mėnesius liga staiga paūmėjo....